



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2682/2023
16.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миомир Мишић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобраништво – Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 252/2023 од 30.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 16.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 252/2023 од 30.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 687/21 од 18.10.2022. године, обавезана тужена да тужиоцу исплати на име накнаде трошкова боравка на терену – теренски додатак за период од 01.02.2017. године до 22.04.2019. године појединачно опредељене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате (став први изреке). Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 102.546,20 динара (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 252/2023 од 30.03.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Врању П1 687/21 од 18.10.2022. године, тако што је тужбени захтев тужиоца да се обавеже тужена да му исплати на име накнаде трошкова боравка на терену – теренски додатак за период од 01.02.2017. године до 22.04.2019. године појединачно опредељене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, одбијен у целости, као неоснован (став први изреке). Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 37.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 – други закон) Врховни суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на пословима ... Основног суда у ... са статусом државног службеника. Према опису послова из Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Основном суду у ... у опису послова радног места судског извршитеља наведено је да обавља послове принудног извршења у складу са Законом о извршењу и обезбеђењу и у складу са Судским пословником, прима у рад предмете извршења, поступа на терену ради вршења наведених послова, врши попис и одузимање покретних ствари у циљу принудне наплате потраживања, спроводи поступак наплате, врши продају пописаних ствари, даје налоге за исплату повериоца, обрађује предмете који су завршени, здружује повратнице, доставнице, поднеске и друга писмена, даје обавештења странкама, обавља и друге послове по налогу извршног судије предвиђене судским пословником и Закона о извршењу и обезбеђењу, као и по налогу председника суда. Тужилац тражи исплату теренског додатка за период од 01.02.2017. до 22.04.2019. године, који је у складу са налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке извршио обрачун увећања од 3% од просечне зараде у Републици Србији.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца, одлучујући као у изреци пресуде, јер је сматрао да се рад тужиоца може дефинисати као рад на терену.

По оцени другостепеног суда првостепени суд је на чињенично стање које је правилно и потпуно утврдио погрешно применио материјално право које је од значаја за одлучивање у конкретном случају, па је тужбени захтев одбио, јер је оценио да тужиоцу за обављени рад на подручју надлежности Основног суда у ... не припада право на теренски додаток.

По оцени Врховног суда, неосновано се ревизијом тужиоца указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 13. Закона о државним службеницима („Службени гласник Републике Србије“ број 79/05 ... 95/18) прописано је да државни службеник има право на плату, накнаде и друга примања према закону којим се уређују плате у државним органима.

Законом о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник Републике Србије“ број 62/06 ... 95/18) у члану 5. прописано је, између осталог, да државни службеник остварује заштиту права на плату, накнаде и друга примања према Закону којим се уређује положај државних службеника, док је чланом 37. истог закона прописано да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада за време које је провео на службеном путу у земљи или иностранству, за смештај и исхрану док ради и борави на терену и на накнаду трошкова који су

изазвани привременим или трајним премештајем у друго место рада, те да услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују Уредбом Владе.

Према одредби члана 39. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник Републике Србије“ број 25/15 ... 34/2018) који је био у примени од 21.03.2015. године до 31.03.2019. године, на основу споразума о продужењу рока важења („Службени гласник Републике Србије“ број 20/18 од 16.03.2018. године), запослени има право на накнаду трошкова рада и боравка на терену (теренски додатак) који износи 3% просечне зараде у Републици, према последњем коначном објављеном податку Републичког органа надлежног за послове статистике.

Одредбом члана 43. Уредбе о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника („Службени гласник Републике Србије“ број 98/07 – пречишћен текст, 84/14, 84/15) прописано је да рад на терену јесте рад који по природи посла врши изван службених просторија, а на који се државни службеник или намештеник по налогу овлашћеног лица упућује да изврши службени посао, а члан 44. исте Уредбе да државном службенику исплаћује накнада трошкова рада и боравка на терену, теренски додатак који износи 3% просечне месечне зараде запосленог у Републици Србији према последњем коначном објављеном податку Републичког органа надлежног за послове статистике на дан исплате, да ако за рад и боравак на терену нису обезбеђени бесплатан смештај и исхрана теренски додатак увећава се за трошкове смештаја и исхране, да трошкове смештаја највише до износа накнаде за трошкове смештаја на службеном путовању у земљи (члан 8.), а за трошкове исхране највише за дневницу за службено путовање у земљи (члан 9.).

По становишту Врховног суда, у ситуацији када је тужилац послове свог радног места обављао у месту из надлежности Општинског суда ... (Град Врање и општина Трговиште) не припада му право на теренски додатак. Према цитираним прописима додатак за рад на терену везује се за рад државног службеника изван сталног места рада, што подразумева да је у одређеном временском периоду радио изван свог места рада. Стога, насупротив наводима ревизије правилно је становиште другостепеног суда да тужиоцу, који поступа на терену у оквиру систематизованих послова радног места, али не ван надлежности Основног суда у ... и свакодневно се враћа у место рада и становања не припада право на теренски додатак, јер се такав рад не сматра радом на терену.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић